MOORD OP HET OXFORD KANAAL

HILLARY GREENE
BOEK 1

FAITH MARTIN

VERTAALD DOOR
IRMARIA PENNEKAMP

WONDERLAND
PUBLISHERS

Copyright © Faith Martin

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV
Oorspronkelijke titel: *Murder on the Oxford Canal* (revised edition 2017)
Vertaling: Irmaria Pennekamp
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978-90-83770-444

NUR 331

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

Opgemaakt met Vellum

Voor mijn lieve lezers

HOOFDSTUK 1

Hillary Greene draaide zich om en toen ze haar ogen opende zag ze een zwak licht door het gordijntje komen. Het leek met tegenzin naar binnen te schijnen.

Ze kreunde. Ze was nog maar twee seconden wakker en miste nu al haar oude slaapkamer, met het vele daglicht dat door de ramen met dubbelglas en normale afmetingen naar binnen stroomde.

Het geluid dat haar wakker had gemaakt, klonk opnieuw en ze stak snel een hand onder het dunne dekbed uit, waarbij ze haar knokkels stootte tegen de wand, die maar een paar centimeter van het bed af was.

Kermend van pijn zocht ze met haar hand over de vloer naar de telefoon naast haar bed en met haar ogen nog half dichtgeknepen, drukte ze op de juiste knop.

'Ja. Inspecteur Greene,' mompelde ze, in de wetenschap dat het zo vroeg in de ochtend niet voor de gezelligheid zou zijn. Verdomme, hoe laat was het? Ze tuurde omlaag naar de wijzerplaat van haar horloge, dat ook op de grond lag, maar die was te klein om het te zien.

Shit, wat zou ze niet over hebben voor een fatsoenlijk nachtkastje. Niet dat daar plaats voor was, natuurlijk.

‘Hillary, goedemorgen. Ik hoop dat ik je niet wakker heb gemaakt.’

Hillary’s ogen waren nu wijdopen. Ze ging niet echt rechter zitten, maar haar hersenen begonnen sneller verbindingen te maken. ‘Meneer,’ zei ze neutraal. Ze zag commissaris Marcus Donleavy precies voor zich terwijl hij op zijn zwaarmoedige manier glimlachte. Zijn zilverkleurige haar zou zo netjes op zijn plaats zijn gekamd als de kont van een eend, en zijn broek was ongetwijfeld tot in de perfectie geperst door zijn vrouw. Hij zou een glas versgeperst sinaasappelsap en twee sneetjes geroosterd biologisch bruinbrood op hebben. Besmeerd met die chique margarine die cholesterolverlagend zou werken.

Hoe laat *was* het eigenlijk? Ze kon zich toch niet hebben verslapen?

‘Ik dacht, ik bel even om je de reis naar het Big House te besparen,’ zei hij opgewekt, waardoor Hillary ineenkromp. Waarom hij er in vredesnaam op stond om deze uitdrukking (die eigenlijk Amerikaans slang was voor een gevangenis) te gebruiken, verwarde haar nog altijd. Het was aangeslagen en nu duidde iedereen het Thames Valley hoofdbureau in Kidlington aan als Big House. Ze zei het zelf ook. Het klopte niet met zijn bijna-Oxford-geschoolde stem of zijn ambities voor een hogere rang, waar veel grappen over werden gemaakt.

Ze wurmde zich omhoog, onderdrukte een geeuw en probeerde te doen alsof hij haar geen koude rillingen had bezorgd.

‘O?’ zei ze, met een stem die naar ze hoopte gepast en niet onder de indruk was. Moeizaam slikkend duwde ze een elleboog onder zich en staarde ongelukkig naar de wand.

Dus dit was het dan.

‘Ja. Je moet naar Dashwood Lock. Dat is een sluis bij jou om de hoek, toch?’

Zijn woorden waren zo’n opluchting dat ze even niet besefte wat ze betekenden.

Dus ze was niet geschorst. Ze hadden niets gevonden.

Dit ging alleen maar over een zaak.

'Er is een verdacht sterfgeval gemeld.' De stem van Marcus Donleavy, nu met een zekere scherpte die aangaf dat ze maar beter snel aan de slag kon gaan, bleef in haar oor klinken. 'Omdat jij onze expert bent in dit soort zaken, dacht ik: ik geef het meteen aan jou. Breng zo snel mogelijk verslag uit, oké?'

'Ja, meneer,' zei ze op even scherpe toon, en het monotone geluid van de kiestoon antwoordde haar. Ze kneep haar ogen dicht en wist de uitknop van de telefoon te vinden. Ze leunde even achterover tegen de kussens en dacht somber na over het idee een leesbril te kopen.

Wanneer had ze voor het laatst haar ogen laten testen? Had ze haar ogen *ooit* laten testen? Vast wel, toen ze nog op school zat. Zo lang geleden, wie zou zich dat nog herinneren?

Ze zuchtte, lachte toen om zichzelf en gooide de dekens van zich af. Ze zwaaide haar benen uit bed en knalde bijna met haar knie tegen de wand. Ze reikte omhoog, trok een gordijn ter grootte van een zakdoek weg voor het ronde raam en gaapte breed.

Ze deed haar horloge om. Kwart over acht. Ze kon het perfect zien nu ze wat licht had. De opticien was nog niet nodig.

Wie beweert dat je langzaam uit elkaar valt als je de grote 4-0 bereikt?

Ze pakte haar panty en wurmde zich erin, trok toen het Def Leppard-shirt uit, dat ene zekere teken van haar verspilde jeugd, dat nu als nachthemd fungeerde. Ze pakte haar bh, keek omlaag en vroeg zich af of het verbeelding was of dat haar borsten *echt* waren gaan hangen. Misschien was het gewoon somberheid voor ze koffie had gehad.

Of, erger nog, overtollig vet.

Haastig, en nogal onelegant, deed ze haar beugelloze bh aan en stond op. Het was precies één stap naar haar kledingkast. De schuifdeuren bleven altijd steken als zij ze opentrok.

Dat was nog iets wat ze miste: deuren die naar buiten opengingen, normale deuren.

En zoals de meeste ochtenden vervloekte ze haar man. Of ex-man. Of overleden echtgenoot. Ze wist nooit precies wat het was. Maar man, ex of overleden, één ding bleef hetzelfde. Ronnie was verreweg het ergste wat haar ooit was overkomen.

Ze koos een lichtblauwe blouse en een donkerblauwe rok en kleedde zich snel aan. Ze deed nog één stap naar rechts om voor een spiegeltje te staan.

Waren dat grijze haren in de bob van haar netjes geknipte bruine haar, of was het weer het slechte licht? Wat maakte het ook uit, een paar keer borstelen, de scheiding in het midden niet vergeten en de twee punten achter haar oren duwen, dan zag je er niets van. Wat poeder, een beetje donkere lippenstift en ze was klaar.

Haar maag rommelde.

Nou ja, bijna klaar.

Ze liep door de altijd openstaande deur naar de kleine gang en vervolgens naar de open woonkamer en keuken. Geen tijd voor toast, maar goed ook. Ze werd de voortdurende strijd tegen de kilo's moe, maar niet zo erg dat ze het opgaf.

Ze greep voorzichtig naar de waterketel en vroeg zich af of de gasflessen al vervangen moesten worden. Maar nee, binnen enkele ogenblikken begon de ketel te borrelen, alsof die haar pessimisme terechtwees. Een lepel instantkoffie, één zoetje, en alles begon er beter uit te zien. Niet in de laatste plaats omdat ze hier fatsoenlijke ramen had.

Buiten zag het er bemoedigend blauw en groen uit. En geel. Een zonnige dag, misschien? Engeland in mei, je wist nooit zeker wat je zou krijgen als je eenmaal zo gek was om naar buiten te gaan.

'Dashwood Lock,' mompelde ze, terwijl ze haar telefoon pakte.

Oxford, naar Kidlington. Haar vinger gleed langs haar

eigen woonplaats, het dorpje met de vreemde naam Thrupp, vlak bij Kidlington. Geen Dashwood, misschien noordelijker. Verder scrollen. Lower Heyford, naar beneden, Cleeves Bridge, High Bush Bridge, en ja, Dashwood Lock. Haar vinger tikte er bedachtzaam op.

Ze zag dat de blanke nagellak op haar wijsvinger was afgebladderd. Verdomme.

Een leeg stuk groen. Dashwood Lock leek totaal geïsoleerd. Geweldig. Dat betekende geen getuigen, nergens aanbellen, geen kans op aanwijzingen, tenzij de lokale boer wat koeien of schapen had die in een spraakzame bui waren.

'Verdomme,' mompelde ze, terwijl ze haar ogen samenkneep om het aantal kilometers vanaf haar huidige positie te zien. Een kleine zes kilometer. Dat kon ze makkelijk op de fiets over het jaagpad doen. Goed voor die dijspieren. Denk aan de strijd tegen de kilo's, en wat een mooie prestatie dat zou zijn.

Maar een SIO die op de *fiets* aankomt bij een plaats delict? Echt niet. Die verdomde Ronnie had haar al genoeg problemen bezorgd, ze hoefde niet ook nog eens een groentje te lijken.

Nee, het zou de auto worden. Dat betekende dat ze het dichtstbijzijnde dorp moest vinden en zo te zien was dat Northbrook. Ze grimaste terwijl ze de kaart bekeek. Ongetwijfeld een drukke plek, vol enthousiaste burgers die graag de politie helpen.

Ze nam een slok van haar koffie en hield nauwlettend de klok in de gaten. Amper vijf minuten sinds het telefoontje van Donleavy.

Maar waarom had ze eigenlijk een telefoontje van Donleavy gehad? Haar hersenen begonnen wakker te worden na hun eerste shot cafeïne. Mellow Mallow, als hoofdinspecteur, was toch degene die de lakens uitdeelde?

Tenzij hem was opgedragen dat hij zich gedeisd moest houden tot het onderzoek naar Ronnie klaar was. In dat geval

zou Donleavy haar vast nog wel een tijdje met fluwelen handschoenen aanpakken.

Dat misselijke gevoel kwam weer terug en ze slikte haastig de laatste slok koffie door. Ze haatte de smaak van zoetjes en verlangde naar suiker en troost.

Maar ze wist dat ze vandaag geen van beide zou krijgen.

Ze pakte haar tas en jas en stapte de smalle gang in. Ze wierp een blik op het onopgemaakte bed in de slaapkamer, haalde haar schouders op en bukte belachelijk laag terwijl ze de gietijzeren trap op liep. Nadat ze meermalen extreem pijnlijk haar hoofd had gestoten tijdens haar eerste dagen hier, had ze geleerd de houding van de klokkenluider van de Notre Dame aan te nemen als ze naar buiten ging.

Toen ze de twee metalen deuren bovenaan opende, belandde ze in een zonnige morgen in mei. Een familie staartmezen kwetterde hun gebruikelijke hoge roep in de tegenoverliggende wilg en een vrouw die haar hond uitliet glimlachte naar haar.

Ja, ja, dacht Hillary, tegen zowel de vogels als de vrouw, maar ze voelde zich meteen beter omdat ze buiten was, met ruimte om te ademen en te bewegen.

Ze stapte van het dek op de wal en sloot de deuren achter zich.

Ze hees haar tas op haar schouder, draaide zich om en liep langs de lengte van de Mollern – de volle vijftien meter – en wierp in het voorbijgaan een blik op haar schilderwerk.

Zoals de meeste narrowboats in de chique privéligplaatsen in Thrupp, had de boot een zwarte bodem en was hij goed onderhouden. Maar terwijl de boten van haar buren de vrolijke, felle blauw-, groen-, rood- en geeltinten hadden die zo populair waren als kanaalkunst, was de boot van haar oom een combinatie van parelgrijs, wit en zwart met een vleugje bleek goud.

Ze herinnerde zich vaag dat hij haar eens had verteld dat Mollern het plattelandswoord voor reiger was. Zoals *brock* een das was en *reynard* een vos, nam ze aan. En dat de

kleuren van de boot het verenkleed van de elegante rivier-vogel moesten voorstellen.

Het zal wel, had ze toen gedacht, niet wetend dat de boot ooit nog eens zo'n prominente plek in haar eigen leven zou innemen.

Maar toen ze er in november voor het eerst was ingetrokken, zogenaamd tijdelijk, had het er net zo grauw en somber uitgezien als het weer. Een perfecte echo van haar eigen sombere stemming.

Een roodborstje begon uit volle borst te zingen vanuit een rietkraag vlakbij. Ze ving een korte glimp op van zijn feloranje borst terwijl hij – zij – rondhuppelde en Hillary's mondhoeken krulden omhoog.

Haar Volkswagen zag er goed uit voor zijn leeftijd. Hij was bijna twaalf jaar oud, maar de lichtgroene carrosserie was perfect. Als je het je niet kon veroorloven een nieuwe auto te kopen, was het opbeurend om te beseffen hoe snel de menselijke geest het concept van autowas kon omarmen. Zelfs haar eigen ooit autowasvrije geest.

Hillary opende de deur, stapte in en draaide de sleutel om. Haar optimisme liet haar niet in de steek. De motor startte meteen en liep soepel. De monteur bij de garage zag haar wel zitten, dat was het natuurlijk.

Ze greep naar de veiligheidsgordel en fronste toen. Nee, de monteur zag haar vast niet zitten. Anders zou hij de auto zo slecht onderhouden dat ze steeds terug moest komen. Verdomme. Soms haatte ze het om als een agent te denken.

Op weg naar het noorden over de hoofdweg van Oxford naar Banbury, richtte ze zich eindelijk op haar werk en Dashwood Lock.

Een verdacht sterfgeval. In tegenstelling tot wat het grote publiek dacht, werd in politiejargon bijna elk sterfgeval als verdacht beschouwd totdat het tegendeel bewezen was. Meestal door de forensisch patholoog.

In het begin van haar carrière had Hillary, zoals al haar collega's, de dood in al zijn vormen gezien. Huiselijk geweld,

verkeersongelukken, steekpartijen, bedrijfsongevallen. Noem maar op, zij had het gezien.

Maar in dit geval had ze maar weinig fantasie nodig. Een verdacht sterfgeval bij een sluis betekende waarschijnlijk een verdrinking. Een vakantieganger, niet gewend aan narrowboats, misschien onder invloed, was van de boot gevallen en gestorven.

Waarschijnlijk.

Hillary, met één oog op haar telefoon gericht, sloeg af bij Hopcrofts Halt. Er was vast een snellere weg naar Northbrook, maar wie kon er in godsnaam werken op één kop koffie met een zoetje? Ze volgde Google Maps naar Bletchington en miste bijna de besmeurde houten wegwijzer voor de afslag naar Northbrook. Ze reed voorzichtig op de steile eenbaansweg en keek om zich heen.

Tarwevelden.

En niets anders.

Ze had haar hele leven in Oxfordshire gewoond waarvan twintig jaar in Kidlington, dus ze wist dat de meeste dorpen overdag verlaten waren omdat de forenzen elke ochtend vroeg vertrokken als losgelaten postduiven en dan laat uitgeput terugkwamen voor het avondeten en de tv.

En een dorpje als Northbrook – nee, maak daar maar een gehucht van, want ze kon geen kerktoren zien – was geen uitzondering. Tenzij er één of twee gepensioneerden rondliepen.

Ze volgde het smalle weggetje langs een paar cottages en huizen tot het abrupt eindigde. En daar, naast de weg geparkeerd, stond een knalrode Mini.

Ze zuchtte. Dan was ze op de juiste plaats. Bovendien was rechercheur Janine Tyler samen met haar op deze zaak gezet.

Hillary grimaste. Daar was Janine vast heel blij mee geweest.

Janine Tyler liep vermoeid heen en weer en wenste dat ze op de verleidelijke zwart-wit geschilderde sluisboom kon zitten. De afgelopen nacht was nogal heftig geweest, en ze zat hier al bijna een halfuur te wachten tot er een SIO kwam opdagen. Ze had de dokter erbij gehaald, die nu aan de zijkant van de sluis naar beneden stond te kijken, en Forensisch Onderzoek was onderweg. Ongetwijfeld zouden ze haar niet dankbaar zijn voor het achterlaten van een vlekkerige kontafdruk op de sluisboom.

Ze keek verlangend naar het gras en vroeg zich af of het droog genoeg was om op te zitten, toen ze voetstappen hoorde naderen en zich omdraaide om langs het jaagpad te kijken. Inspecteur Hillary Greene liep op haar af met haar gebruikelijke snelle tred, beheerste gezicht en absoluut bekwame houding.

Janine voelde een flikkering van teleurstelling.

Natuurlijk was het onmogelijk dat Mel – hoofdinspecteur Philip Mallow, om precies te zijn – was toegewezen aan een verdacht sterfgeval. Jammer. Ze zou graag met hem samenwerken. Ze was er redelijk zeker van dat hij in haar geïnteresseerd was. En waarom ook niet? Hij was nu gescheiden. Twee keer, toch? Laatst had hij op de parkeerplaats gewacht terwijl zij achteruit was gereden. Oké, geen ontmoeting als in *Brief Encounter*, maar de meeste mannelijke meerderen zouden gewoon zijn weggereden in hun flitsende auto's, en haar en haar gloednieuwe Mini hebben genegeerd.

Maar de hoofdinspecteur had naar haar geglimlacht toen ze langsreed. Op die bepaalde manier. De manier waarop mannen lachten als ze geïnteresseerd waren.

Ja, het zou leuk zijn geweest een excuus te hebben om wat dichter bij hoofdinspecteur Mallow te komen. Het was niet dat ze wat tegen Hillary had. In feite was de mening in het Big House over het algemeen in het voordeel van Hillary, en dat was altijd al zo geweest, zelfs voordat het onderzoek naar haar overleden man was begonnen. Het sprak voor zich dat elke agent (of zelfs een collega-agent en de vrouw daarvan)

die door een externe instantie werd onderzocht, automatisch bijna als een heilige werd beschouwd en onvoorwaardelijke steun kreeg van het eigen bureau. Behalve dan van degenen die graag afstand hielden.

Janine had niets met 'waar je mee omgaat, word je mee besmet'. Ze wilde gewoon geen vrouwelijke leidinggevende. Zo simpel was het. En dat had niets met jaloezie te maken. Hillary Greene was tenslotte nog steeds slechts inspecteur, ook al moest ze tegen de veertig zijn. Dus niet echt een doordouwer, hè? Oké, inspecteur worden was niet slecht voor een vrouw, zelfs tegenwoordig, maar Janine was al brigadier op haar achtentwintigste, en was van plan in de komende jaren inspecteur te worden, en lang voor haar veertigste hoofdinspecteur.

Ze kon goed opschieten met Hillary. Sterker nog, afgezien van die eikel, Frank Ross, kon ze geen enkele collega in het Big House bedenken die een hekel aan haar had. Dat was op zich al een prestatie, nu Janine erover nadacht. Maar zodra twee vrouwen samen aan een zaak werkten, kwamen de knipogen en toespelingen weer, en die 'jullie meisjes onder elkaar'-mentaliteit werkte Janine echt op de zenuwen.

En al had ze het niet door, dat was te merken.

Toen Hillary dichterbij kwam, zag ze dat de jongere vrouw rechtop ging staan, alsof ze een berisping verwachtte. Wat had ze toch? vroeg Hillary zich vermoeid af. Voor zover ze zich kon herinneren, had ze niet op haar sierlijke teentjes getrapt.

Het hielp niet dat ze zich meteen ongemakkelijk en lelijk voelde zodra ze bij Janine in de buurt kwam. Janine was met haar een meter zevenenzestig een stuk kleiner dan Hillary. En blond. Kut. En slank. Dubbel kut.

Maar ze had het in zich om een goede agent te worden en zoals elke SIO wist Hillary dat het bij haar taak hoorde zowel te onderwijzen als te leiden.

Zelfs als de leerling duidelijk liever orders aannam van een ander.

Nou ja, misschien niet van Frank Ross.

'Wat hebben we?' vroeg ze, terwijl ze niet probeerde te klinken als een grommende hond wiens bot net was afgepakt.

'Baas,' zei Janine bij wijze van begroeting. 'Ene mevrouw Millaker was vanmorgen haar hond aan het uitlaten. Stuitte rond halfacht op het lichaam. Ze begint om negen uur te werken in een wijnwinkel in Summertown. Belde met haar telefoon en wachtte tot we kwamen.'

Hillary knikte. De normale gang van zaken. Verbazingwekkend hoe vaak mensen die honden uitlieten op lijken stuitten. Je zou denken, mijmerde ze, dat de burger verstandig zou zijn en thuis zou blijven.

Ze wierp een blik op de vrouw die een eindje verderop op het jaagpad stond. Ze keek bedroefd, beschaamd, nieuwsgierig en opgewonden tegelijk. Hillary weerstond de neiging haar te vertellen dat ze een kat moest kopen. Of een parkiet.

Ze zou het aan Janine overlaten om later een volledige verklaring van haar te krijgen.

In plaats daarvan liep ze naar de rand van de sluis en wierp een blik op de dokter.

Dokter Steven Partridge was al in de vijftig, hoewel je dat niet zou zeggen, door zijn kleren en haarverf.

Hij speelde squash. En leek ervan te genieten. Voor Hillary, die een hekel had aan elke vorm van sport en lichaamsbeweging, zei dit alles. Toch mocht ze de man wel. Hij had de gebruikelijke zwarte humor van een patholoog, maar ook respect voor de doden en hij behandelde agenten niet te hard.

'Dokter,' zei ze zachtjes.

Hij draaide zijn nadenkende, nogal waterige blauwe ogen even haar kant op en glimlachte kort, alsof hij even nodig had om haar te herkennen. Ze vatte het niet persoonlijk op. Hij was vast diep in gedachten.

'Hillary. Dus jij hebt deze, hè?' zei hij, een beetje onnodig.

Ze knikte en keek naar beneden. Toen wenste ze dat ze dat

niet had gedaan. Naar lijken kijken was niet haar favoriete bezigheid.

Tot overmaat van ramp was de sluis leeg. En deze leek diep. Hoe diep lag het lichaam? Vier meter? Meer? Ze had weinig op met hoogtes. Ze voelde zich een beetje licht in haar hoofd en keek snel weer op.

Wuivende gerst glom in het naburige veld. Achter haar, merkte ze op, stond een typische Engelse haag – een mix van meidoorn, sleedoorn, wilde pruimen, elzen en ander struikgewas. Daarachter een weiland waar zo te zien niets rondliep en daarachter lag een spoorlijn. Ze kon zelfs een trein horen aankomen.

Ze draaide zich om en keek naar de blauw-groen-witte intercity van drie wagons, die voorbijraasde. Zelfs als er op het fatale moment een trein langs was gereden, betwijfelde ze of een van de passagiers iets had kunnen zien door het groene struikgewas.

'Hij ziet er een beetje gehavend uit.' De stem van Steven Partridge haalde haar terug uit haar gedachten en ze draaide zich om en keek nog eens naar beneden.

Het lichaam was moeilijk te onderscheiden, het dreef met het gezicht naar beneden. Ze kon donker haar zien en wat ooit een wit overhemd was geweest, bolde her en der op door ingesloten lucht. De benen leken erg donker. Denim? Spijkerbroek? Een jonger iemand dus? Een tiener misschien, op vakantie met zijn vader en moeder, die gisteravond te veel had gedronken. Nee. Dan zouden ze al naar hem op zoek zijn.

Maar waarom ging ze ervan uit dat het lichaam gisteravond in het water was beland? Het kon maar een paar uur in de sluis hebben gelegen. Of zelfs minuten. Zou hij een student geweest zijn? Oxford was niet ver weg en kanaalvakanties waren tegenwoordig populair bij studenten. Ergens, een paar kilometer verderop aan het jaagpad, konden een heleboel tieners wakker worden met koppijn en zich afvragen waar die ouwe gebleven was. 'Zie je de hoek van het linkerbeen? En de donkere vlekken onder aan het shirt, waar het in

de broek is gestopt?' De stem van de dokter onderbrak haar mijmeringen opnieuw. 'Volgens mij heeft hij er flink van langs gehad.'

Naast haar voelde ze de slanke, blonde aanwezigheid van de brigadier en ze probeerde de aandrang van haar maag te negeren die zei dat ze, eenmaal terug op het bureau en niet meer denkend aan een lijk, de special met worst-en-ei uit de kantine moest eten.

'Schroefschade?' vroeg ze, zonder antwoord te verwachten. Politiechirurgen, forensisch pathologen en medisch personeel in het algemeen stonden niet bekend om gissingen. Meningen kwamen pas na de autopsie, zelden ervoor.

Steven Partridge zuchtte.

'Ik wist niet zeker of ik de sluis moest openen, baas, en hem door een paar collega's moest laten verplaatsen. Of dat we de sluis vullen zodat hij naar boven komt. Dan is hij er makkelijker uit te krijgen.' Janine wist al wat Hillary's antwoord zou zijn, maar zoals zo vaak in het bijzijn van de inspecteur voelde ze de behoefte om te praten, iets te zeggen.

Waarschijnlijk omdat Hillary, voordat al die onzin over Ronnie Greene naar buiten kwam, een goede staat van dienst had en Janine wilde weten hoe ze dat voor elkaar had gekregen. Hillary boekte consequent goede resultaten, zo zei men. De oude Marcus zou gezegd hebben dat ze een 'echt detectivebrein' had. Wat dat ook mocht betekenen.

'Nee, laat de sluis niet vollopen,' zei Hillary meteen. 'Sterker nog, ik denk dat we er maar beter duikers bij kunnen halen. Wie weet wat er daar beneden uit de zakken van het slachtoffer is gevallen?'

'Baas,' zei Janine zachtjes, en ze zonderde zich af om de duikunit op te roepen. Door dit beetje controle uit te oefenen voelde ze zich wat beter.

Hillary, allang immuun voor de lol van orders geven, staarde nu net zo somber naar beneden als de dokter. Er is daar beneden vast veel modder, dacht ze. Ze benijdde de duikers niet.

Over professionals gesproken die hun werk doen, hoezo was de dokter nu niet beneden, in zijn witte overall en laarzen, om dapper het lichaam te onderzoeken?

'Je gaat dus niet naar beneden?' zei Hillary, met zorgvuldig ingehouden glimlach, terwijl de ogen van dokter Partridge meteen naar zijn Yves Saint Laurent-outfit gingen. Zijn vakkundig geplukte wenkbrauwen gingen een millimeter of twee omhoog.

'Maak je een grapje?' zei hij. 'Kijk wat er is gebeurd met de laatste sufferd die naar beneden ging.'

Daar had ze geen weerwoord op.

HOOFDSTUK 2

Commissaris Marcus Donleavy leunde achterover in de comfortabele leren fauteuil die hij van de familierechercheur had gestolen. Hij glimlachte even naar hoofdinspecteur Philip Mallow, die net was binnengekomen.

'U wilde me spreken, meneer?'

'Ga zitten, Mel.' Het gebruiken van de bijnaam van de agent was een stilzwijgende erkenning van hun vriendschappelijke relatie. 'Ik dacht: ik breng je even op de hoogte van de laatste ontwikkelingen in de zaak Ronnie Greene.'

Marcus was gekleed in zijn kenmerkende marineblauwe pak met zwarte stropdas, maar hij had een afgetobde blik die helemaal niet gebruikelijk was.

Mel, die bezig was zijn bijna een meter negentig in de wat minder comfortabele stoel te parkeren, keek op met een grimas op zijn gladgeschoren gezicht.

'Problemen?'

Marcus wapperde met zijn hand. 'Ja en nee. Het lijkt erop dat ze beet hebben, maar tot dusver is er geen relatie met ons. Of Hillary.'

Terwijl hij sprak, keek Marcus nadenkend naar Mel. Het gerucht ging dat Mel nogal dol was op Hillary Greene, maar zijn bedachtzame blauwe ogen gaven daar geen blijk van.

'Nou, dat is goed. Let wel, ik had nooit gedacht dat Ronnie Greene het type was dat zijn zaakjes met een ander deelde...' Mels stem stierf weg.

Marcus keek hem aan. Mel hield tactvol zijn mond, maar Marcus wist dat hij vrijwel zeker hetzelfde dacht als hij. Als Ronnies corrupte streken het hoofdkwartier van Kidlington waren binnengedrongen, kon je maar op één plek zoeken. Dat Ronnie Greene en Frank Ross dik met elkaar waren, was een understatement.

'Ze hebben gevraagd om een verhoor met Hillary deze week,' zei hij.

'Ze' waren de agenten van Interne Zaken die, al zeker twee maanden geleden, van de klachtenautoriteit opdracht hadden gekregen de zaak Ronnie Greene te onderzoeken.

De *Yorkie bars*, vernoemd naar de populaire chocoladerepen, kwamen van een eenheid in North Yorkshire, dus iedereen op het bureau was op dit moment bezig met het bedenken van grove grappen en beledigingen over Yorkshire pudding, Leeds United, cricket en alles wat maar uit Yorkshire kwam. Een academische collega had zelfs een verwijzing naar de Rozenoorlogen bedacht die niemand begreep, maar het moest wel heel denigrerend over Yorkies zijn, dus iedereen lachte erom.

Mel zuchtte. 'Nou, proberen om ze af te schrikken heeft geen zin, denk ik. Hoe sneller ze uit haar buurt zijn, hoe beter. Ik snap niet wat ze verwachten te vinden. Ze verliet hem meer dan, wat, zes maanden geleden?'

Marcus herhaalde zijn zucht. 'Helaas ziet het ernaar uit dat onze Ronnie jaren in de weer is geweest. Dus dan zijn ze bevoegd om zijn vrouw eens goed onder de loep te nemen, hè?'

De eerlijkheid van zijn woorden werd echter weerlegd door zijn barse blik. Net als iedereen op het bureau, van de nederigste agent tot de hoogste baas, moest Marcus niets hebben van agenten die achter agenten aanzaten. Punt uit.

Mel snoof. 'Ja, natuurlijk. Ik hoop alleen dat iemand ze

heeft gewezen op Ronnie Greenes oog voor vrouwelijk schoon of dat hij zijn handen niet thuis kon houden. En duidelijk heeft gemaakt dat die twee niet bepaald een *match made in heaven* waren. Als Ronnie geld binnenharkte, was Hillary wel de laatste vrouw aan wie hij het had uitgegeven. Of aan wie hij het had toevertrouwd om het voor hem te verbergen, wat dat betreft. Sterker nog, haar kennende zou ze het waarschijnlijk allemaal aan het Leger des Heils hebben gegeven, alleen maar om zijn gezicht te zien wanneer hij erachter zou komen.'

Marcus grijnsde. Mel was er zeker snel bij om Hillary te verdedigen, maar was er meer aan de hand? Nee, Marcus zag ze niet als een stel. Mel was, ondanks zijn relaxte reputatie, een ambitieuze vent en hoewel Hillary dat ook was, was er een verschil. Een enorm verschil.

Mel wilde ooit korpschef worden. Hij was een politiek dier. Hij wist hoe hij vrienden op de juiste plaatsen moest maken en hoe hij het spel moest spelen. Maar Hillary... Marcus had altijd gedacht dat Hillary een hekel had aan slechte mannen. En vrouwen. Ze hield gewoon van haar werk. Genoot ervan boeven te pakken. Voor Mel was dat bijna een middel tot een doel, maar hij had altijd het gevoel gehad dat het voor Hillary veel persoonlijker was. Het was alsof ze van haar werk genoot zoals maar weinigen dat deden. Hij had nooit gemerkt dat ze klaagde over de houding van burgers, bijvoorbeeld. Sommige agenten kregen genoeg van de stomme grappen, de voorzichtigheid waarmee op feestjes een biertje werd gedronken als er een agent aanwezig was, de eindeloze insinuaties over racisme, elitarisme of welk 'isme' maar in de mode was. Maar Hillary leek zich er nooit wat van aan te trekken. Als een burger haar op een plaats delict zou uitschelden, zou ze slechts glimlachen. En, ondanks zijn *mellow* reputatie, was dat niet iets wat Marcus de hoofdinspecteur zag doen.

Mel kende zichzelf te goed om geen idee te hebben dat ze olie en water waren. Masochisme was niet een van zijn gebre-

ken, dus op wie had Mel dan wel een oogje? Eén ding wist Marcus zeker: Mels twee scheidingen waren niet genoeg geweest om hem bij de dames weg te houden.

'Dus je wilt dat ik tegen Hillary zeg dat ze beschikbaar moet zijn?' bood Mel nu aan, een beetje verbaasd kijkend toen Marcus zijn hoofd schudde.

'Nee, dat doe ik wel. Trouwens, ik wilde je nog even laten weten dat ik haar op een zaak heb gezet.'

Mel keek nog verbaasder, en dat mocht ook wel. Sinds de dood van haar man en de daaropvolgende beschuldigingen van corruptie was Hillary vrijwel het bureau niet uit geweest. Hij vroeg zich vast af waarom Marcus haar nu een zaak had gegeven.

Maar een seconde later knikte hij. 'Natuurlijk, als Hillary aan een lopende zaak werkt, zal ze minder tijd hebben voor het onderzoek.'

Marcus knikte terug. 'Waarom zouden we het die etters makkelijk maken?'

'Dus, wat is er aan de hand?' vroeg Mel.

'Verdacht sterfgeval.'

Mel fronste.

Marcus wist precies wat hij dacht. Een verdacht sterfgeval kon uitmonden in een moordonderzoek en dat kon gevolgen hebben. Toegegeven, Hillary *zelf* werd niet onderzocht. Nog niet. Maar hoelang zou het nog duren voordat haar bankafschriften werden opgevraagd en haar buren verhoord? Ging mevrouw Greene de laatste tijd veel uit? Nieuwe bontjas? Nieuwe auto? Waar was ze vorig jaar op vakantie geweest? Het jaar daarvoor?

Natuurlijk zouden ze niets vinden, omdat er niets te vinden was, maar om iemand onder die druk een moordzaak te laten leiden...

'Rustig maar,' zei hij, en Mel verschoof ongemakkelijk in zijn stoel. 'Het is een lijk in een sluis. Vast een dronken gast die van een boot is gevallen. Vast en zeker een ongeluk. Of zelfmoord, misschien. Net ernstig genoeg om haar een goed

excuus te geven om in het veld te zijn wanneer de Yorkie bars langskomen.'

Mel knikte. 'Oké. Ik zal een oogje in het zeil houden.'

Marcus voegde er nadenkend aan toe: 'Toen ik haar vanmorgen belde, klonk ze niet best. Maar goed, je kunt niet verwachten dat ze het zonnetje in huis is terwijl het zo hard stormt. Je wist niet dat ik een poëet was, hè?'

Mel glimlachte gedienstig. 'Ik denk niet dat ze het leuk vindt om op die boot te wonen.'

'Nee?' Marcus was oprecht verbaasd. 'Ik dacht dat het voor de meeste mensen een droom zou zijn die uitkomt. Leven op de open weg. Nou ja, open kanaal. Al dat wild, ijsvogels en zo. Een kleine ruimte om schoon te houden, geen huishoudelijk werk.'

Mel haalde zijn schouders op. 'Ik denk dat het allemaal van de omstandigheden afhangt, hè? Ik bedoel, het was niet zo dat ze altijd al aan het kanaal wilde wonen. Toen ze bij Ronnie wegging en die klootzak het huis niet verkocht voor de scheiding rond was en haar er ook niet in liet wonen, kon ze nergens anders heen totdat haar advocaat zijn eigen spierballen liet zien. En ze zou gek zijn om nog een hypotheek af te sluiten voor ze voorgoed van Ronnie af was. Je weet wat een sluwe vos hij was. Ze moest in de buurt blijven, en we weten allebei wat de huurprijzen zijn voor iets fatsoenlijks zo dicht bij Oxford.'

Marcus knikte. Gelukkig hadden hij en zijn vrouw hun bescheiden, maar nu zeer gewilde, vrijstaande huis in de 'Moors' bijna vijfentwintig jaar geleden gekocht, voordat het zo'n gekkenhuis werd.

'Juist. Denk je dat het nieuwste plan van de regering om ons, en de verpleegkundigen en brandweerlieden, te helpen om lokaal te kopen iets zal uithalen?'

Een tijdje gingen hun gesprekken over meer algemene onderwerpen. Pas toen Mel aanstalten maakte om te gaan, kwam het gesprek terug op het interne onderzoek dat zoveel onrust veroorzaakte.

'Als Ronnie al zo lang geld binnenharkte, moet hij toch aardig zijn binnengelopen,' zei Marcus, terwijl hij automatisch zachter ging spreken, ook al was de deur dicht en zat alleen Julie, zijn secretaresse, buiten. 'Ik weet dat hij nogal onbezonnen was, maar soms kon hij verrassend geraffineerd zijn.'

'Alleen niet met vrouwen.'

Marcus knikte en herinnerde zich de reeks affaires, altijd met blondines, meestal aan de haak geslagen in de restaurants, pubs en bij kappers van het nabijgelegen Oxford.

'Dus met wat geluk kunnen ze nooit iets tegen hem vinden,' zei Mel. 'Geen stapels geld rond de verwarmingsbuizen van de boiler. Geen gouden munten in een kluisje. Geen aandelen en een portefeuille bij een effectenmakelaar in de stad waar zelfs de vrouw van een profvoetballer genoeg aan zou hebben.'

'Laten we hopen van niet,' zei Marcus hartgrondig. 'In ieder geval is die etter mooi dood. Dat was een grote gunst die hij ons heeft bewezen.'

Mel lachte en knikte, stond toen op en rekte zich uit. 'Wie had gedacht dat tijgerpikken zoveel zouden opbrengen?'

De zon scheen alsof ze het meende. Hillary keek nog eens op haar horloge. Het was nu halfelf en er was geen wolkje aan de lucht. Achter haar begonnen enkele hondsrozen, de eerste van het seizoen, hun lichtroze bloemblaadjes te ontrollen, en een vlucht eenden en een dapper waterhoentje, duidelijk aangetrokken door menselijke activiteit, schaarden zich rond haar voeten, op zoek naar een aalmoes.

Zonder de aanwezigheid van een duiker in een zwart rubberpak beneden en de aanhoudende aanwezigheid van het dobberende lijk zou het een perfecte dag zijn geweest. Het soort dag dat Evelyn Waugh zo mooi kon beschrijven. Zo'n dag waarop zijn personages op de Isis roeiden, met de

dromende torenspitsen van Oxford op de achtergrond, niet het prozaïsche Oxford-kanaal in *the middle of nowhere*.

'Klaar, baas?' riep de duiker naar haar, en ze knikte, terwijl ze zich afvroeg waarom er geen tweede was. Werkten duikers niet met z'n tweeën, voor de veiligheid? Vast weer bezuinigingen, dacht ze, met de zelfvoldane onverschilligheid van iemand die niet over de kosten ging. Of misschien was de andere duiker eronderuit gekomen omdat er maar een meter water stond.

'Oké, laten we de sluis helemaal openzetten,' zei ze tegen de collega's die zich inmiddels hadden verzameld. 'Geef die man wat ruimte.' Ze vroeg zich af of ze de duiker of het lijk bedoelde.

Rechercheur Tommy Lynch ging naar voren en duwde de sluisboom open zonder op hulp te wachten. Niet dat hij die nodig had. Met zijn een meter negentig was hij krachtig gebouwd, maar Hillary had gehoord dat hij meer van het hardlopen was dan van boksen of gewichtheffen. Ze knikte als bedankje toen ze langsliep, en het groepje professionals verzamelde zich aan de rand van de sluis om de gang van zaken te bekijken.

Dokter Partridge liep naar het einde in afwachting van het lijk en spreidde een plastic laken uit op het gras. Uit zijn grote tas haalde hij een witte overall die om zijn schoenen ging en eindigde in een capuchon over zijn hoofd.

Er was al een geel politielint rond de sluis geplaatst, hoewel het Hillary niet duidelijk was wie er op afstand gehouden moest worden. Tenzij je een paar nieuwsgierige kraaien en de eenden meetelde.

Maar het seizoen was begonnen. Vroeg of laat zou er zeker een boot langskomen.

En dat herinnerde haar eraan.

'Janine?' Ze draaide zich om en keek over haar schouder naar haar brigadier, die wat dichterbij kwam. 'Je kunt beter de Rivers Authority – Thames Water of zo – bellen en ze waarschuwen dat deze sluis een tijdje verboden terrein is. Ik weet

dat er vroeg of laat boten zullen komen, maar misschien hebben ze een of ander portofoon- of radiosysteem zodat ze vakantiegangers kunnen waarschuwen om deze vaarweg een paar dagen te mijden, als dat mogelijk is.

Janine knikte. Haar ogen waren niet gericht op haar baas, maar op de voortgang van de duiker.

Niet dat er veel te duiken viel. Het modderige, groenige water leek maar tot de schouders van de arme kerel te komen. Hij bewoog zich schokkerig, alsof hij door dikke modder waadde. Wat waarschijnlijk het geval was.

'Ik voel hier beneden iets van metaal,' riep hij naar boven. 'Wedden dat het een winkelwagentje is?'

De duiker zag er onmogelijk jong uit. Hillary herinnerde zich dat oude verhaal over politieagenten die er jonger uitzien naarmate ze ouder worden. Maar deze zag er echt uit alsof hij nog op school hoorde te zitten. De woeste kastanjebruine krullen, die nu onder de zwarte rubberen kap waren weggestopt, deden niets af aan de indruk van een spijbelende schooljongen. Er kwam een frons van concentratie op zijn bleke, sproeterige gezicht naarmate hij dichter bij het lichaam kwam.

Hillary spande zich in. Ze hoopte dat hij niet zo'n beginneling was als hij eruitzag. Het zou al akelig genoeg zijn daar beneden, zonder dat hij ook nog eens alles onder zou kotsen. Maar ze hoefde zich geen zorgen te maken. De frons was totaal professioneel.

'Er is te veel bodemslib, baas,' riep hij. 'Misschien moeten we baggeren. Het zicht is hier beneden praktisch nul, vooral met al dat omwoelen dat ik moet doen.'

Hillary zuchtte. 'Laten we hem er eerst uit halen. Je weet maar nooit, misschien klaart het water op.'

Vanuit haar ooghoeken zag ze rechercheur Tommy Lynch breed grijnzen. Ja, natuurlijk, dacht ze, met een glimlach als antwoord. En zij kon vleugels krijgen en vliegen.

De duiker, van wie ze de naam niet had opgevangen, bereikte het lichaam en keek er zorgvuldig omheen voordat

hij het probeerde te verplaatsen, om er zeker van te zijn dat het nergens aan vastzat. Hillary knikte onbewust. Toen hij eindelijk zeker wist dat het lichaam vrij was, sloeg hij heel voorzichtig een gehandschoende hand om één pols om blauwe plekken na de dood te voorkomen. Toen, met de andere hand onder de buik, begon hij het drijvende lichaam langzaam, bijna hoffelijk, uit de sluis te halen, naar de wachtende patholoog.

Tommy bekeek de manoeuvres geïnteresseerd maar ongemakkelijk. Hij had niet graag met de dood te maken. Niet ideaal voor een man die een carrière bij de politie had gekozen. Hij zag Hillary Greene rustig naast het dode lichaam lopen. De zon gaf haar haren een zachte glans, als de pit van een noot. Maar ze zag er moe uit. Er zaten donkere kringen onder haar grote bruine ogen.

Net als iedereen wist Tommy dat Interne Zaken een onderzoek naar haar had lopen, alleen omdat ze getrouwd was geweest met die clown, Ronnie Greene. Het hele Big House was er woest over. Hij vroeg zich af waarom ze SIO was in een zaak als deze. Alsof ze nog niet genoeg aan haar hoofd had.

Hij zag Janine Tyler langs hem lopen, met haar telefoon aan haar oor, en vocht tegen een geeuw. Hij had de afgelopen week dubbele diensten gedraaid en hij had die slaap nog steeds niet ingehaald.

'Lynch, wil je de dokter even helpen?' vroeg Hillary, en Tommy schoof snel van de sluisboom waar hij op had gezeten, en hurkte naast de patholoog. Het gras was warm en had een versgemaaide geur. Net als Hillary even daarvoor besefte hij plotseling wat een prachtige dag het was.

De duiker gleed uit, zakte op één knie en sloot meteen zijn mond om te voorkomen dat hij smerig kanaalwater binnen zou krijgen. Hij ging weer rechtop staan, vloekte binnens-

monds en hervond zijn evenwicht. Het lijk, dat nog steeds met het gezicht naar beneden dreef, wachtte beleefd.

Binnen een minuut had de duiker hem bij de oever van het kanaal. 'Ik duw, jij trekt, maat,' zei hij onnodig tegen Tommy, die alleen maar knikte.

'Niet te hard trekken of te stevig vastpakken. Probeer hem onder de oksels te pakken,' zei de patholoog, ook onnodig.

Opnieuw knikte Tommy slechts vriendelijk, maar hij betrapte Hillary Greene erop dat ze met haar ogen rolde en voelde zich plotseling opgewekt. Zij wist tenminste dat hij het klappen van de zweep kende.

Ja echt, het was een prachtige dag.

Janine Tyler zette haar telefoon uit en liep naar de patholoog, net zo benieuwd als de rest om het lichaam voor het eerst goed te kunnen bekijken.

Ze had natuurlijk straatdienst gehad en was getuige geweest van vele inbraken, berovingen, brandstichtingen, verschillende soorten aanrandingen, verkrachtingen en zelfs een keer een ontvoering (hoewel dat een ontevreden vader bleek te zijn die het kind had meegenomen naar Lowestoft). Maar lijken waren zeldzaam. Dus als er een was, maakte een ambitieuze brigadier er het beste van.

Nadat de patholoog de rug van het lijk had onderzocht, draaide hij het om op het plastic zeil en Janine staarde naar het gezicht met, naar ze hoopte, de juiste professionele afstandelijkheid.

Ze had geen moeite hoeven doen.

'Lelijke klootzak, hè?' zei de patholoog.

Het lijk had inderdaad, zelfs voor een lijk, een zeer onaantrekkelijk gezicht. Zijn huid had veel pokdalige plekken en putjes, en zelfs Janine kon zien dat het niet van het water kwam. Ook liep er een litteken over zijn rechterwenkbrauw, dat de donkere boog onderbrak met een bleke

witte lijn. Zijn haar was donker, net als zijn levenloze ogen, waar nu een lichtje film over zat. Hij had een hoekig gezicht dat meer weg had van een fret dan van een katachtige. Zijn tanden waren geel en ongelijk, wat de dierlijke indruk versterkte.

Een lelijke klootzak, zoals Steven Partridge het zo treffend had verwoord.

De FO was ongeveer een halfuur geleden gearriveerd en de politiefotograaf was al foto's aan het maken. Het terrein rond de sluis was eerst afgezet en de dokter, Hillary en de rest hadden hun best gedaan om er weg te blijven. Toch had Janine meteen geweten dat het nutteloos zou zijn. De grond was te hard voor voetafdrukken en voor de FO zou de beste plaats delict de boot zelf zijn. Het vinden van die boot zou inspecteur Greenes eerste prioriteit moeten zijn.

Hillary dacht ongeveer hetzelfde. Ze wist dat de maximumsnelheid op het kanaal maar liefst zes kilometer per uur was (niet dat ze de Mollern ooit van de ligplaats had gehaald), dus ze betwijfelde of die ver had kunnen komen. In feite zat ze de hele ochtend al te wachten op een telefoontje, doorverbonden vanuit het Big House, dat er iemand op een boot vermist werd. Dat, of een telefoontje van de afdeling Vermissingen.

Maar nu, terwijl ze naar het lelijke gezicht met de littekens keek, vroeg ze zich af of iemand de moeite zou nemen deze persoon als vermist op te geven. Ze voelde zich meteen schuldig. Dat hij niet echt op George Clooney leek wilde nog niet zeggen dat niemand van hem hield.

Maar toch.

Ze voelde gewoon in haar botten dat dit niet zo eenvoudig zou zijn als ze eerst had gedacht.

'Enig idee, doc?' vroeg ze, hoewel ze wist dat hij zich niet liet opjagen.

Steven Partridge gromde en wendde zijn blik niet eens af van zijn inspectie van het lijk.

Hillary zuchtte, liep naar de sluisboom die door de FO was gecontroleerd op vingerafdrukken, veegde er wat zwart poeder af en ging zitten.

'Jongeman, midden tot eind twintig, denk ik.' De dokter leek tegen niemand in het bijzonder te praten, hoewel Janine aantekeningen maakte. 'Momenteel denk ik, maar pin me er niet op vast, dat hij gisteravond tussen zeven uur en middernacht het water in ging.'

Hillary wreef met één vinger over de zijkant van haar neus. 'Eerder vroeger dan later, denk ik.' Ze merkte dat verschillende mensen zich omdraaiden om naar haar te kijken en legde het uit. 'Een narrowboat kan 's nachts niet goed varen. De meeste hebben bijvoorbeeld geen koplampen en de autoriteiten verbieden varen na zonsondergang.'

'O, juist,' zei Steven Partridge afwezig. Er was iets aan zijn toon dat Hillary's aandacht trok.

Ze verliet de sluis en liep terug naar de kant van het kanaal, voorzichtig om het FO-team niet in de weg te lopen. Ze was inmiddels bij zoveel plaatsen delict geweest dat dit een tweede natuur was geworden.

Ze hurkte naast de dokter. 'Wat?' zei ze eenvoudig.

Steven Partridge wierp haar een blik toe en keek toen weer weg. 'Er lijkt veel schade in de onderbuik te zijn,' zei hij, opzettelijk vrijblijvend. 'Het is natuurlijk moeilijk te zeggen met de spijkerbroek nog aan. En de donkere kleur.'

'Schroefschade?' vroeg ze.

'Misschien.'

Hij bewoog zijn gehandschoende handen voorzichtig over het bekkengebied en dook uiteindelijk in de zakken. Dat viel niet mee. De jeans zat strak.

'Geen portemonnee,' zei hij. Het lichaam droeg een ooit wit T-shirt en een zwart leren jack. Hij probeerde de zakken van het jack en schudde zijn hoofd.

Hillary zuchtte. Geen gemakkelijke identificatie dus. Geen

getuigen, tenzij je de vrouw meetelde die haar hond uitliet. Geweldig.

Ze stond op en voelde haar knieën onheilspellend knikken. Ze negeerde haar ongemak en liep een paar stappen weg. 'Goed, Janine, je kunt beter teruggaan naar het dorp en wat rondvragen. Niet dat je veel mensen thuis zult vinden op dit uur van de dag, dus je zult vanavond terug moeten komen. Zoals gewoonlijk.'

Janine knikte en liep weg. Hillary keek haar na. Ze vroeg zich af wat de mooie blondine in haar baan zag en dacht toen na over de redenen dat ze zelf bij de politie was gegaan, en waarom Ronnie dat *ooit* had gedaan. Tenzij hij van plan was geweest om in zee te gaan met een illegale smokkelaar van dierlijke delen en een fortuin te verdienen. Het zou haar niets verbazen.

'Baas?' De stem, een zachte aansporing, kwam van Tommy Lynch.

'Je kunt maar beter het jaagpad afgaan. Stel dat de boot er al om zeven uur doorheen kwam met laten we zeggen zes kilometer per uur. En stel dat hij er twaalf had gedaan voor hij aanmeerde. En dat vanochtend,' ze knikte even naar het lijk, 'wie dit ook is niet gemist werd en de boot nog een paar uur heeft gevaren. Stel dat de boot dan zo'n dertig kilometer verder is. De sluis werd stroomafwaarts geopend, dus loop naar het noorden. Ga een paar kilometer over het jaagpad en praat met iedereen op elke aangemeerde boot die je kunt vinden. Je zoekt iets ongewoons, een luid feest op een van de boten, een boot die passeerde terwijl het al donker was, gepraat over een vakantieganger die eerder of boos naar huis is gegaan. Het gebruikelijke.'

Tommy knikte en grijnsde blij. 'Oké, baas.'

Hillary sprak opnieuw met de dame die de hond had uitgelaten, mevrouw Millaker, en beschreef dit keer het lijk.

Foto's waren misschien een beetje te akelig om aan het publiek te tonen, besloot ze al snel. Maar het hondenbaasje herkende de beschrijving niet als die van iemand die in de buurt woonde.

Ergens was Hillary niet verrast. Niets was ooit *zo* gemakkelijk. Niet voor haar, tenminste.